

רשומות

הצעות חוק

12 ביולי 1976

1252

י"ד בתמוז תשל"ו

עמוד

342	חוק המועצה להשכלה גבוהה (תיקון מס' 6), תשל"ו-1976
343	חוק יישוג סכסוכי עבודה (תיקון מס' 3), תשל"ו-1976
344	חוק לתיקון פקודת הרשויות המקומיות (מס עסקים) (מס' 7), תשל"ו-1976

חוק המועצה להשכלה גבוהה (תיקון מס' 6), תשל"ו-1976

- תיקון סעיף 21ח
1. בסעיף 21ח לחוק המועצה להשכלה גבוהה, תשי"ח-1958 –
- (1) בסעיף קטן (א), אחרי "מכללה" יבוא "אקדמי, בית ספר גבוה";
- (2) במקום סעיף קטן (ב) יבוא:
- "(ב) הכינוי "מכללה מוכרת" יישמש למוסד על-תיכון המעניק תואר אקדמי בוגר בלבד";
- (3) האמור בסעיף קטן (ג) יסומן (ד) ואחרי סעיף קטן (ב) יבוא:
- "(ג) למרות האמור, רשאי מוסד על-תיכון להשתמש בכינוי "מכללה על-תיכונית" אף אם לא הוכר לפי סעיף 9 או לא ניתן לו היתר."
- תיקון חוק המועצה להשכלה גבוהה (תיקון מס' 3), תשל"ב-1972, סעיף קטן (ב) – בטל.
2. בסעיף 6 לחוק המועצה להשכלה גבוהה (תיקון מס' 3), תשל"ב-1972, סעיף קטן (ב) – בטל.

דברי הסבר

1972, רשות למוסד חינוך שהשתמש בכינוי "מכללה" ערב תחילתו של החוק, להמשיך ולהשתמש בו עד להחלטת סופית בדבר בקשתו להתיר לו את הכינוי.

מתברר שמספר המוסדות המשתמשים בכינוי "מכללה" רב מאד, והשימוש נמשך זה שנים, אך רובם המכריע מוסדות שאינם מכשירים תלמידים לקבלת תואר אקדמי.

על כן הגיעה המועצה להשכלה גבוהה לידי מסקנה, שיש להבחין בין סוגי המכללות: מכללה שהוכרה כמוסד להשכלה גבוהה ומוסמכת להעניק תואר אקדמי בוגר – תכונה "מכללה מוכרת", ואילו מכללה שהיא מוסד על-תיכון שאינו מעניק תואר כזה, וממילא לא תודקק לאי-שורה או להכרה מאת המועצה להשכלה גבוהה, תהיה רשאית להשתמש בכינוי "מכללה" רק בצירוף התואר "על-תיכונית".

סעיף 21ח לחוק המועצה להשכלה גבוהה, תשי"ח-1958, קובע רשימה של כינויים שאין מוסד חינוך רשאי להשתמש בהם בתנאים המפורשים בסעיף. מוצע להוסיף לכינויים אלה גם את הכינויים "אקדמי" ו"בית ספר גבוה".

לפי החוק הקיים, משמש הכינוי "מכללה" לשני סוגים של מוסדות על תיכוניים:

א. המעניקים תואר אקדמי בוגר;

ב. המקנים לימודים שמוסד להשכלה גבוהה הוכאי להעניק תארים אקדמיים הכיר בהם לצרכי נקודות זכות.

לפי זה נאסר השימוש בכינוי "מכללה" על מוסד חינוך שלא קיבל הכרה או אישור של המועצה להשכלה גבוהה. כהוראת מעבר בלבד ניתנה לפי סעיף 6 (ב) לחוק המועצה להשכלה גבוהה (תיקון מס' 3), תשל"ב-

1 ס"ח תשי"ח, עמ' 191; תשכ"א, עמ' 31; תשכ"ג, עמ' 65; תשל"ב, עמ' 32; תשל"ה, עמ' 243; תשל"ו, עמ' 6.
2 ס"ח תשל"ב, עמ' 32.

חוק יישוב סכסוכי עבודה (תיקון מס' 3), תשל"ו-1976

1. בסעיף 37 לחוק יישוב סכסוכי עבודה, תשי"ז-1957: (להלן - החוק העיקרי), אחרי הגדרת "שביתה או השבתה בלתי מוגנת", במקום "לענין הגדרה זו רואים כשביתה" יבוא "לענין פרק זה רואים כשביתה".

2. סעיפים 37 ו-37 לחוק העיקרי יסומנו כסדרם "37ד" ו-"37ה", ואחרי סעיף 37 יבוא:

37. (א) לענין סעיף זה -

"דין שביתה חלקית

"מקום עבודה" - לרבות חלק ממפעל;

"שכר רגיל" - שכרו של העובד בעד שעות העבודה הרגילות להוציא פרמיות או תוספת אחרת בעד מאמץ בעבודה.

(ב) בית הדין אזורי כמשמעותו בחוק בית הדין לעבודה, תשכ"ט-1969², שבתחום שיפוטו נמצא מקום עבודתם של עובדים המקיימים שביתה חלקית בלתי מוגנת, יהא מוסמך לקבוע שהעובדים במקום עבודה פלוני או כמה מהם מקיימים שביתה חלקית בלתי מוגנת, ומשקבע בית הדין כך לא יהיה עובד המועסק באותו מקום עבודה או שהוא אחד מאותם עובדים, כפי שיקבע בית הדין, זכאי אלא לשכר חלקי בעד עבודה שעשה בפועל, בשיעור שקבע בית הדין לפי נסיבות הענין; לענין זה, "שביתה חלקית" - לרבות שביתה האטה והפרעה מאורגנת אחרת של מהלך העבודה.

(ג) עובד הזכאי לשכר חלקי בלבד כאמור בסעיף קטן (ב), רואים סכום השווה למחצית שכרו הרגיל כשכר החלקי המגיע לו כל עוד לא קבע בית הדין את שיעור שכרו החלקי כאמור.

(ד) הפרשי שכר שמעביד חב לעובד או עובד חב למעביד מכוח הוראות סעיף זה ישולמו תוך 30 יום מיום קביעת בית הדין האזורי בדבר שיעור השכר החלקי כאמור בסעיף קטן (ב), זולת אם קבע בית הדין מועד אחר לתשלום, ולענין סעיף 25 לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958³, רואים סכום עודף ששולם כאמור לעובד כמקדמה.

דברי הסבר

יש להדגיש כי המדובר הוא רק בשביתה חלקית בלתי מוגנת, היינו, המהווה "שביתה בלתי מוגנת" כמשמעותה בסעיף 37 לחוק כפי שתוקן בתיקון מס' 2 בשנת 1972. שיעור השכר החלקי המגיע לעובד המשתתף בשביתה חלקית ייקבע בבית הדין לעבודה, אולם עד לקביעה זו, מוצע להעמיד זמנית את שיעור השכר החלקי על 50% משכרו הרגיל של העובד.

לפי המצב המשפטי הקיים כיום, ספק אם ניתן להפחית את שכרו של עובד המשתתף בשביתה חלקית, שביתה האטה או "סנקציות" למיניהן (כל אלה הוגדרו כ-"שביתה חלקית") כדי להתאים את שכרו לעבודה שעשה בפועל. החוק המוצע בזה נועד לאפשר הפחתה זו, לאחר שבית הדין לעבודה יקבע שאכן מתקיימת שביתה חלקית כאמור.

1 ס"ח תשי"ז, עמ' 58; תשכ"ט, עמ' 216; תשל"ב, עמ' 70.

2 ס"ח תשכ"ט, עמ' 70.

3 ס"ח תשי"ח, עמ' 86.

(ה) היו מקומות עבודתם של העובדים המשתתפים בשביתה חלקית בלתי מוגנת כאמור בסעיף קטן (ב) נמצאים באזורי שיפוט של כמה בתי דין אזוריים תהא סמכותו של בית הדין האזורי לפי סעיף זה נתונה לבית הדין הארצי לעבודה.

שמירת דינים 3. אין בחוק זה כדי לגרוע מהוראותיו של כל דין או מסמכויותיו של בית הדין לעבודה אלא להוסיף עליהן.

דברי הסבר

אם יתברר לאחר פסק דינו של בית הדין לעבודה כי שיעור השכר החלקי המגיע לעובד פלוני עולה על 50% משכרו הרגיל, יהיה המעביד חייב לשלם לו את ההפרש הוך 30 יום, ואם יתברר כי שיעור השכר החלקי, לפי קביעת בית הדין, קטן מ-50 האחוזים האמורים, יהיה העובד חייב להחזיר למעביד את ההפרש הוך 30 יום והמעביד רשאי גם לנכות הפרש זה משכרו של העובד בדרך שבה מנכים מקדמה ששולמה על חשבון השכר.

חוק לתיקון פקודת הרשויות המקומיות (מס עסקים) (מס' 7), תשל"ו-1976

תיקון סעיף 3 1. בסעיף 3 (1) ו-(2) לפקודת הרשויות המקומיות (מס עסקים), 1945, במקום "עשרת אלפים לירות" יבוא "עשרים אלף לירות".

דברי הסבר

תקרת מס עסקים ברשויות המקומיות נקבעה בשנת 1974 (ס"ח תשל"ד, עמ' 144). מדיניות הממשלה בדבר הגברת ההכנסות העצמיות של הרשויות המקומיות, וירידת ערך הכסף, מחייבות שינוי כמוצא.

1 ע"ר 1945, תוס' 1 מס' 1436, עמ' 115; ס"ח תש"ט, עמ' 43; תשי"ב, עמ' 296; תשט"ו, עמ' 38; תשי"ח, עמ' 35; תשכ"ו, עמ' 2; תשל"ה, עמ' 144.